

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

24. září 2015 *

„Jazykový režim — Oznámení o otevřených výběrových řízeních na pozici administrátor a asistent —
Výběr druhého jazyka ze tří jazyků — Jazyk komunikace s uchazeči výběrových řízení — Nařízení
č. 1 — Článek 1d odst. 1, článek 27 a článek 28 písm. f) služebního řádu — Zásada zákazu
diskriminace — Proporcionalita“

Ve věcech T-124/13 a T-191/13,

Italská republika, zastoupená G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

žalobkyně ve věci T-124/13,

Španělské království, zastoupené původně S. Centeno Huerta, poté J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado,

žalobce ve věci T-191/13 a vedlejší účastník podporující Italskou republiku ve věci T-124/13,

proti

Evropské komisi, zastoupené ve věci T-124/13 J. Currellem, B. Eggers a G. Gattinarou a ve věci T-191/13 J. Currellem, J. Baquero Cruzem a B. Eggers, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je ve věci T-124/13 návrh na zrušení zaprvé oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/125/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oborech audit, účetnictví a finance a ekonomie a statistika (Úř. věst. 2012, C 394 A, s. 1), zadruhé oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/126/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oblastech biologie, vědy o živé přírodě a zdravotní vědy, chemie, fyziky a vědy o materiálech, jaderného výzkumu, stavebního a strojního inženýrství a elektrotechnického a elektronického inženýrství (Úř. věst. 2012, C 394 A, s. 11) a zatřetí oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici administrátor (AD 6) v oblastech bezpečnosti budov a stavebního inženýrství pro speciální stavební techniky (Úř. věst. 2013, C 29 A, s. 1) a ve věci T-191/13 návrh na zrušení oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AD/248/13,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, M. Kančeva a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio-González, vrchní rada, a S. Bukšek Tomac, rada,

* Jednací jazyky: italština a španělština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednáních konaných dne 26. února a 4. března 2015,
vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Evropský úřad pro výběr personálu (EPSO) je interinstitucionálním subjektem vytvořeným na základě rozhodnutí Evropského parlamentu, Rady, Komise, Soudního dvora, Účetního dvora, Hospodářského a sociálního výboru, Výboru regionů a veřejného ochránce práv 2002/620/ES ze dne 25. července 2002 o zřízení EPSO (Úř. věst. L 197, s. 53; Zvl. vyd. 01/04, s. 46). Článek 2 třetí pododstavec služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), ve znění před přijetím nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, kterým se mění služební řád (Úř. věst. L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 130), stanovil, že orgány, které podepsaly toto rozhodnutí, na základě jeho čl. 2 odst. 1 svěřily EPSO výkon pravomocí výběru personálu, které byly podle čl. 30 prvního pododstavce služebního řádu a přílohy III služebního řádu svěřeny orgánům oprávněným ke jmenování. Článek 4 téhož rozhodnutí stanoví, že i když se žádosti a stížnosti v souvislosti s výkonem pravomocí svěřených EPSO podávají podle článku 91a služebního řádu tomuto úřadu, veškerá odvolání v této oblasti směřují vůči Evropské komisi.
- 2 Dne 7. září 2012 zveřejnil EPSO v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. C 270 A, s. 1) příručku pro otevřená výběrová řízení (dále jen „příručka“). V části 3 příručky nadepsané „Komunikace“ je uvedeno následující:

„Aby se zaručila jasnost a srozumitelnost textů obecné povahy a sdělení adresovaných uchazečům nebo jimi zaslaných, jsou pozvánky na různé testy, jakož i veškerá korespondence mezi úřadem EPSO a uchazeči vyhotovovány pouze v angličtině, francouzštině nebo němčině.“
- 3 Dne 20. prosince 2012 zveřejnil EPSO v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/125/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oborech audit, účetnictví a finance a ekonomie a statistika (Úř. věst. C 394 A, s. 1), jakož i oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/126/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oblastech biologie, vědy o živé přírodě a zdravotní vědy, chemie, fyziky a vědy o materiálech, jaderného výzkumu, stavebního a strojního inženýrství a elektrotechnického a elektronického inženýrství (Úř. věst. C 394 A, s. 11). Dne 31. ledna 2013 EPSO zveřejnil v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici administrátor (AD 6) v oblastech bezpečnosti budov a stavebního inženýrství pro speciální stavební techniky (Úř. věst. C 29 A, s. 1). Jedná se o oznámení o výběrových řízeních, jejichž zrušení je navrhováno v rámci projednávaných žalob (dále jen společně „napadená oznámení“).
- 4 V úvodní části všech napadených oznámení je uvedeno, že jejich „nedílnou součástí“ je příručka.
- 5 Podle podmínek účasti ve výběrových řízeních, jichž se týkají napadená oznámení, se v těchto oznámeních vyžaduje výborná znalost jednoho úředního jazyka Evropské unie (kterých bylo v rozhodné době 23), přičemž tento jazyk je označen jako „jazyk 1“ výběrového řízení, a uspokojivá znalost druhého jazyka, označeného jako „jazyk 2“ výběrového řízení, který si má každý uchazeč vybrat z angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, přičemž je upřesněno, že tento jazyk musí být odlišný od jazyka, který si tento uchazeč vybral jako jazyk 1 (část III, bod 2.3 napadených oznámení).

- 6 Na tomtéž místě jsou ve všech napadených oznámeních uvedeny přesnější informace týkající se omezení výběru jazyka 2 pouze na tři výše zmíněné jazyky. V oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 je v tomto ohledu uvedeno následující:

„V souladu s rozsudkem [ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise (C-566/10 P, Sb. rozh., EU:C:2012:752)] musí orgány EU uvést důvody pro omezení výběru druhého jazyka v tomto výběrovém řízení pouze na určitý počet úředních jazyků EU.

Uchazeči se tudíž upozorňují, že možnosti výběru druhého jazyka jsou v tomto výběrovém řízení definovány v souladu se služebním zájmem, na základě kterého se požaduje, aby se mohli noví kolegové přijatí do služebního poměru okamžitě zapojit do pracovního procesu a byli v každodenní práci schopni efektivní komunikace. V opačném případě by bylo účinné fungování orgánů vážně narušeno.

Vzhledem k dlouhé praxi orgánů Unie, pokud jde o jazyky interní komunikace, a s přihlédnutím k potřebám útvarů, pokud jde o externí komunikaci a nakládání se spisy, zůstávají angličtina, francouzština a němčina nejpoužívanějšími jazyky. Angličtina, francouzština a němčina jsou ostatně zdaleka nejpřednostňovanějšími druhými jazyky, jež si vybírají uchazeči při výběrových řízeních, mají-li možnost zvolit si druhý jazyk. To potvrzuje úroveň studia i profesionální dovednosti, jež lze momentálně očekávat od uchazečů o místa v orgánech Unie, totiž zvládnutí nejméně jednoho z těchto jazyků. Z toho důvodu je v rámci vyvažování zájmu útvaru a potřeb a schopností uchazečů a s přihlédnutím ke zvláštní oblasti tohoto výběrového řízení opodstatněné organizovat zkoušky v těchto třech jazycích, aby bylo zaručeno, že bez ohledu na svůj první úřední jazyk budou všichni uchazeči ovládat nejméně jeden z těchto tří úředních jazyků na úrovni jazyka pracovního. Každý uchazeč, i když má jeden z těchto tří jazyků jako první úřední jazyk, bude ostatně – v zájmu rovného zacházení – absolvovat tuto zkoušku ve svém druhém jazyce, který si z těchto tří jazyků vybere. Ohodnocení specifických dovedností tak orgánům Unie umožní posoudit schopnost účastníků být okamžitě schopni pracovat v prostředí blízkém prostředí, v němž budou muset pracovat. Těmito ustanoveními zůstává nedotčeno pozdější osvojení si třetího pracovního jazyka v souladu s čl. 45 odst. 2 [služebního řádu].“

V dalších dvou napadených oznámeních jsou uvedeny v podstatě stejné upřesňující informace, které se v některých jazykových verzích mírně odlišují.

- 7 V oznámeních o výběrových řízeních EPSO/AST/125/12 a EPSO/AD/248/13 je stanoveno, že se uspořádají „vstupní testy“, uskutečňované na počítači (část IV obou těchto oznámení). V případě oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 je upřesněno, že se tyto testy uskuteční, pouze pokud se na každou oblast, které se týká výběrové řízení, přihlásí více než 1000 uchazečů.
- 8 Součástí oznámení o výběrových řízeních EPSO/AST/126/12 a EPSO/AD/248/13 je část (část IV prvního z těchto dvou oznámení a část V druhého) nadepsaná „přijetí do výběrového řízení a výběr na základě kvalifikačních předpokladů“. Je v ní stanoveno, že hodnocení obecných i specifických podmínek a výběr na základě kvalifikačních předpokladů se provádí „nejprve“ na základě informací, které uchazeči uvedli v přihlášce. V tomto ohledu je upřesněno, že odpovědi uchazečů na otázky týkající se obecných i specifických podmínek budou zpracovány s cílem zjistit, zda uchazeči splňují všechny podmínky přijetí do výběrového řízení. Mezi uchazeči, kteří splňují podmínky přijetí do výběrového řízení, poté provede porota výběr na základě kvalifikačních předpokladů a určí uchazeče, jejichž kvalifikace (zejména s ohledem na diplomy a odbornou praxi) nejlépe odpovídá náplni práce a kritériím výběru uvedeným v těchto oznámeních.
- 9 Tento výběr je prováděn výhradně na základě prohlášení uchazečů uvedených v záložce „hodnotitel dovedností“ na formuláři přihlášky. Poté se tato prohlášení případně ověřují na základě dokladů předložených uchazeči, a to u uchazečů, kteří dosáhli v poslední fázi výběrového řízení požadovaného minimálního počtu bodů a získali nejlepší známky. Výběr se provádí ve dvou etapách. První výběr na

základě kvalifikačních předpokladů se provádí výhradně na základě odpovědí uvedených v záložce „hodnotitel dovedností“ na formuláři přihlášky a podle hodnoty každé z těchto otázek. Porota před ověřováním přihlášek přidělí každé otázce hodnotu (1 až 3) podle významu, kterou přikládá kritériu výběru uvedenému v bodě 4 příloh napadených oznámení. Formuláře elektronických přihlášek uchazečů, kteří získali nejvyšší počet bodů, pak postoupí do druhé fáze výběru. Počet spisů ověřovaných v této druhé fázi odpovídá pro danou oblast zhruba devítinásobku počtu úspěšných uchazečů uvedenému v předmětném oznámení o výběrovém řízení. Porota ověří odpovědi uchazečů a přidělí každé odpovědi známku 0 až 4. Součet známek, vynásobených hodnotou přidělenou každé otázce, tvoří celkovou známku. Porota následně sestaví pořadí uchazečů podle těchto celkových známek.

- 10 Poslední fáze výběrových řízení, kterých se týkají napadená oznámení, probíhá v případech oznámení o výběrových řízeních EPSO/AST/125/12 a EPSO/AD/248/13 v „hodnotícím centru“ (viz části V a VI těchto dvou oznámení o výběrových řízeních) a v případě oznámení o výběrovém řízení EPSO/AST/126/12 spočívá v „otevřeném výběrovém řízení“ (viz část V dotyčného oznámení). Počet uchazečů pozvaných do „hodnotícího centra“ odpovídá na každou oblast nejvýše trojnásobku cílového počtu úspěšných uchazečů.
- 11 Oznámení o výběrových řízeních EPSO/AST/126/12 a EPSO/AD/248/13 obsahují přílohy, přičemž každá z nich se vztahuje k jedné z oblastí, jichž se týkají tato dvě oznámení. V bodě 4 každé přílohy jsou vyjmenována kritéria výběru, jež porota zohlední při určení hodnoty odpovědí, které uchazeči uvedli v záložce „hodnotitel dovedností“ na formuláři přihlášky (viz bod 9 výše).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. března 2013 podala Italská republika žalobu ve věci T-124/13.
- 13 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 4. července 2013 podalo Španělské království návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Italské republiky. Usnesením ze dne 11. září 2013 předseda třetího senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil. Španělské království předložilo spis vedlejšího účastníka dne 22. listopadu 2013.
- 14 Italská republika ve věci T-124/13 navrhuje, aby Tribunál:
 - napadená oznámení zrušil;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 15 Španělské království podporuje návrhová žádání Italské republiky směřující ke zrušení napadených rozhodnutí a vedle toho navrhuje, aby byla Komisi uložena náhrada nákladů souvisejících s jeho vedlejším účastenstvím.
- 16 Komise navrhuje, aby Tribunál:
 - žalobu zamítl;
 - uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.
- 17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. dubna 2013 podalo Španělské království žalobu ve věci T-191/13.

- 18 Španělské království navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 19 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.
- 20 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k osmému senátu, kterému byly tudíž přiděleny projednávané věci.
- 21 Tribunál (osmý senát) rozhodl na základě zprávy soudce zpravodaje o zahájení ústní části řízení v projednávaných věcech a v rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 vyzval účastníky řízení ve věci T-191/13, aby písemně odpověděli na některé otázky. Účastníci řízení této výzvě vyhověli ve stanovené lhůtě.
- 22 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly ve věci T-191/13 vyneseny dne 26. února 2015 a ve věci T-124/13 dne 4. března 2015.
- 23 Na jednání ve věci T-191/13 stanovil Tribunál Španělskému království lhůtu k předložení písemného vyjádření k případnému spojení projednávaných věcí pro účely rozsudku. Poté, co bylo předmětné vyjádření Španělského království předloženo, ústní část řízení byla dne 3. března 2015 ukončena.

Právní otázky

- 24 Vzhledem k tomu, že v odpovědi na ústní otázku Tribunálu účastníci řízení na jednáních – a v případě Španělského království písemně (viz bod 23 výše) – uvedli, že v tomto ohledu nemají námítky, Tribunál rozhodl podle článku 68 svého jednacího řádu o spojení těchto věcí pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.
- 25 Na podporu žaloby ve věci T-124/13 uplatňuje Italská republika sedm žalobních důvodů vycházejících zprv z porušení článků 263 SFEU, 264 SFEU a 266 SFEU; zadruhé z porušení článku 342 SFEU a článků 1 a 6 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3), v pozměněném znění; zatřetí z porušení čl. 6 odst. 3 EU, článku 18 SFEU, článku 22 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1), článků 1 a 6 nařízení č. 1, čl. 1d odst. 1 a 6, čl. 27 druhého pododstavce a čl. 28 písm. f) služebního řádu, jakož i čl. 1 odst. 2 a 3 přílohy III služebního řádu; začtvrté z porušení čl. 6 odst. 3 EU a zásady ochrany legitimního očekávání; zapáté ze zneužití pravomoci, jakož i z porušení „hmotněprávních norem týkajících se povahy a účelu oznámení o výběrovém řízení“, zejména čl. 1d odst. 1 a 6, čl. 27 druhého pododstavce, čl. 28 písm. f), čl. 34 odst. 3 a čl. 45 odst. 1 služebního řádu, jakož i z porušení zásady proporcionality; zašesté z porušení článku 18 SFEU, čl. 24 čtvrtého pododstavce SFEU, článku 22 Listiny základních práv, článku 2 nařízení č. 1, jakož i čl. 1d odst. 1 a 6 služebního řádu a zasedmé z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, článků 1 a 6 nařízení č. 1, čl. 1d odst. 1 a 6 a čl. 28 písm. f) služebního řádu, čl. 1 odst. 1 písm. f) přílohy III služebního řádu, z porušení zásady proporcionality, jakož i ze „zkreslení skutkového stavu“.

- 26 Španělské království ve věci T-124/13 na podporu návrhových žádání Italské republiky tvrdí, že napadená oznámení musí být zrušena kvůli porušení článku 22 Listiny základních práv, článku 342 SFEU, článků 1 a 6 nařízení č. 1, článků 1d a 27 služebního řádu a kvůli rozporu s judikaturou vyplývající z rozsudku ze dne 27. listopadu 2012, Itálie v. Komise (C-566/10 P, Sb. rozh., EU:C:2012:752). Španělské království dodává, že napadená oznámení jsou diskriminační z důvodu neoprávněné dominance angličtiny, francouzštiny a němčiny, že porušují článek 27 služebního řádu, jelikož systém výběru, který stanovují, nezaručuje, že budou přijati nejlepší uchazeči, a že jsou v rozporu se zásadou proporcionality, jelikož nepředstavují nejlepší prostředek k dosažení sledovaného cíle.
- 27 Ve věci T-191/13 uplatňuje Španělské království v podstatě tři žalobní důvody vycházející zaprvé z porušení nařízení č. 1, zadruhé z porušení článku 1d služebního řádu, jakož i zásad zákazu diskriminace a proporcionality a zatřetí z porušení článku 27 služebního řádu.
- 28 Je třeba konstatovat, že Italská republika a Španělské království napadají prostřednictvím výše uvedených žalobních důvodů dva různé aspekty napadených oznámení, a to zaprvé omezení škály jazyků, které lze používat při komunikaci mezi uchazeči a EPSO, na angličtinu, francouzštinu a němčinu a zadruhé skutečnost, že si uchazeči výběrových řízení, jichž se týkají uvedená oznámení, mohou vybrat druhý jazyk pouze ze tří výše zmíněných jazyků. Ve věci T-191/13 nadto Španělské království napadá třetí aspekt oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13, a to používání druhého jazyka, který si vybrali jednotliví uchazeči výběrového řízení, jehož se týká toto oznámení, z angličtiny, francouzštiny a němčiny, při některých zkouškách v poslední fázi tohoto výběrového řízení („hodnotící centrum“, viz bod 10 výše).
- 29 S ohledem na žalobní důvody uplatněné Italskou republikou a Španělským královstvím je třeba postupně posoudit legalitu prvních dvou aspektů napadených oznámení, které tyto státy napadají (viz bod 28 výše). Po tomto posouzení bude případně třeba zkoumat legalitu třetího aspektu oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13, který napadá Španělské království (viz bod 28 výše).
- 30 Před tímto posouzením je však třeba předně posoudit přípustnost prvního žalobního důvodu, který vzneslo ve věci T-191/13 Španělské království a který v podstatě vychází z porušení nařízení č. 1, jelikož Komise tuto přípustnost zpochybňuje.

K přípustnosti prvního žalobního důvodu ve věci T-191/13

- 31 Španělské království v žalobě ve věci T-191/13 uvádí, že navrhuje zrušení oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 zejména na základě článků 1 a 6 nařízení č. 1, a dodává, že předmětné oznámení podle jeho názoru nerespektuje jazykový režim stanovený tímto nařízením.
- 32 Komise však v podstatě tvrdí, že Španělské království uvádí žalobní důvod vycházející z porušení nařízení č. 1 pouze „mimořádně“ a dostatečně ho nspecifikuje. Takový argument podle ní nesplňuje požadavky čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 a judikatury týkající se jeho aplikace.
- 33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí žaloba uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Bez ohledu na terminologické aspekty musí být tyto údaje dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu provést soudní přezkum. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k tomu, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně ze samotné žaloby. Konkrétně řečeno, i když je třeba připustit, že formulace žalobních důvodů není vázána na terminologii a výčet jednacího řádu a že tyto žalobní důvody mohou být vyjádřeny spíše prostřednictvím své podstaty než svou právní kvalifikací,

musí být nicméně splněna podmínka, že dané žalobní důvody jsou v žalobě uvedeny dostatečně jasně. Pouhé abstraktní uvedení žalobních důvodů v žalobě nespĺňuje požadavky statutu Soudního dvora a jednacího řádu, přičemž výraz „stručný popis žalobních důvodů“ použitý v těchto právních předpisech značí, že žaloba musí ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá (viz usnesení ze dne 28. dubna 1993, *De Hoe v. Komise*, T-85/92, Recueil, EU:T:1993:39, body 20 a 21 a citovaná judikatura).

- 34 Z této judikatury vyplývá, že – s výjimkou nepominutelných důvodů, které musí unijní soud uplatnit případně i bez návrhu – je na žalobci, aby v žalobě uvedl žalobní důvody, které uplatňuje na podporu svého návrhu. Abstraktní uvedení názvu žalobního důvodu k tomuto účelu nepostačuje. Dále je třeba uvést, v čem uplatňovaný žalobní důvod spočívá, jinými slovy ozřejmit jeho vazbu na návrhová žádání v žalobě a vysvětlit, jakým způsobem – ukáže-li se jako opodstatněný – by měl soud na jeho základě uvedeným návrhovým žádáním vyhovět.
- 35 Podle ustálené judikatury však rovněž platí, že i když musí unijní soud v rámci sporu vymezeného účastníky řízení rozhodnout pouze o návrhu účastníků řízení, nemůže být vázán pouze argumenty, kterých se tito dovolávají na podporu svých návrhových žádání, protože jinak by své rozhodnutí případně musel opřít o chybné právní úvahy (viz rozsudek ze dne 5. října 2009, *Komise v. Roodhuijzen*, T-58/08 P, Sb. rozh., EU:T:2009:385, bod 35 a citovaná judikatura). Zvláště ve sporu mezi účastníky řízení, který se týká výkladu a použití ustanovení unijního práva, přísluší unijnímu soudu, aby na skutkové okolnosti, které uvedli účastníci řízení, uplatnil právní pravidla relevantní pro vyřešení sporu. Na základě zásady *iura novit curia* totiž určení smyslu zákona nespádá do působnosti dispoziční zásady umožňující účastníkům řízení volné nakládání se sporem (viz výše uvedený rozsudek *Komise v. Roodhuijzen*, EU:T:2009:385, bod 36 a citovaná judikatura).
- 36 Z této judikatury vyplývá, že přípustnost žalobního důvodu nezávisí na použití specifické terminologie. Postačuje, aby byla v žalobě dostatečně jasně uvedena podstata žalobního důvodu. Přípustnost žalobního důvodu nezávisí ani na tom, zda jsou uplatňována konkrétní právní pravidla či zásady. Je totiž na unijním soudu, aby určil relevantní ustanovení a uplatnil je na skutkové okolnosti, které uvedli účastníci řízení, a to i kdyby účastníci na dotyčná ustanovení neodkázali nebo se dokonce dovolávali odlišných ustanovení.
- 37 Z judikatury uvedené v bodě 35 výše konečně vyplývá i to, že pokud žalobce vznesl žalobní důvod přípustným způsobem, soud se při posuzování tohoto důvodu nemůže zaměřit toliko na argumenty uplatněné tímto účastníkem řízení, ale musí provést jeho úplnou analýzu a zohlednit přitom všechna použitelná právní pravidla a zásady, a to právě proto, aby své rozhodnutí nezaložil na chybných právních úvahách, čemuž se tato judikatura snaží zabránit.
- 38 S ohledem na všechny tyto úvahy – na rozdíl od názoru Komise – nelze připustit, že Španělské království v žalobě ve věci T-191/13 nevzneslo žalobní důvod vycházející z porušení nařízení č. 1 přípustným způsobem. V bodě 27 zmíněné žaloby se totiž neomezilo na pouhý abstraktní odkaz na toto nařízení. V bodě 30 žaloby jasně uvedlo, že napadené oznámení podle jeho názoru nerespektuje jazykový režim stanovený tímto nařízením. Analýze otázek týkajících se tohoto režimu pak věnovalo celé dvě části žaloby. Několik odkazů na nařízení č. 1 a na jazykový režim, který stanovilo, se vyskytuje i ve zbývajících částech žaloby.

- 39 Zejména v bodě 68 žaloby ve věci T-191/13 Španělské království tvrdí, že „omezení komunikace uchazečů s EPSO na tři jazyky je v rozporu s režimem, které stanovilo nařízení č. 1“. Je třeba citovat také bod 96 uvedené žaloby, který se vyskytuje v její poslední části nazvané „Závěr“ a v němž je uvedeno následující:

„[Napadené] oznámení zbavuje smyslu článek 1 nařízení č. 1 [...], jelikož v praxi odmítá používání a vyhodnocení ostatních úředních jazyků Unie ve prospěch angličtiny, francouzštiny či němčiny, aniž je takové omezení podloženo konkrétními a objektivními důvody, které by souvisely s obsazovanými pracovními místy. Napadené oznámení [...] není pouhou úpravou, nýbrž spíše opravdovou změnou celého jazykového režimu upraveného článkem 1 nařízení č. 1“.

- 40 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod vznesený Španělským královstvím, vycházející z porušení nařízení č. 1, splňuje požadavky čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, a je tedy přípustný.

K omezení škály jazyků, které lze používat při komunikaci mezi uchazeči a EPSO

- 41 Ve věci T-124/13 se tohoto aspektu napadených oznámení týká šestý žalobní důvod vznesený Italskou republikou, který vychází z porušení článku 18 SFEU, čl. 24 čtvrtého pododstavce SFEU, článku 22 Listiny základních práv, článku 2 nařízení č. 1, jakož i čl. 1d odst. 1 a 6 služebního řádu.
- 42 Předmětné omezení představuje podle názoru Italské republiky zjevné porušení článku 18 SFEU, čl. 24 čtvrtého pododstavce SFEU, článku 22 Listiny základních práv, článku 2 nařízení č. 1, jakož i čl. 1d odst. 1 a 6 služebního řádu. Italská republika tvrdí, že z těchto ustanovení jasně plyne, že evropští občané mají právo obracet se na unijní orgány v kterémkoliv z 23 úředních jazyků a mají právo obdržet v tomtéž jazyce jejich odpověď. Tento závěr vyplývá i z rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752). Výše uvedené omezení představuje diskriminaci občanů členských států, jejichž úředním jazykem není angličtina, francouzština nebo němčina.
- 43 Italská republika odmítá názor, podle něhož účast ve výběrovém řízení, jehož cílem je přijetí úředníků nebo jiných zaměstnanců Unie do zaměstnání, není formou účasti občanů na demokratickém životě Unie. Naopak se domnívá, že výběrové řízení a používaný jazyk komunikace jsou „prvky, které mezi dotyčným občanem a Uní zakládají vztah ústavněprávní povahy“. Dovojuje z toho, že „jazyk výběrového řízení musí být jazykem občana“. Na základě rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752) kromě toho zpochybňuje názor, podle kterého se účast ve výběrovém řízení týká vnitřní situace v rámci institucionálního uspořádání. Podle názoru Italské republiky jde o vztah mezi dotyčným orgánem a subjektem práva (občanem), kteří ještě nepatří mezi zaměstnance tohoto orgánu.
- 44 Španělské království argumenty Italské republiky ve spise vedlejšího účastníka podporuje. Tvrdí, že omezení škály jazyků, které lze používat při komunikaci mezi uchazeči a EPSO, poskytuje v praxi konkurenční výhodu všem uchazečům, jejichž prvním jazykem je jeden ze tří určených jazyků (angličtina, francouzština, němčina). Je podle něj „pochopitelné“, že škála jazyků, které lze používat ve sděleních EPSO, je z funkčních důvodů omezena, ale omezení na tři výše uvedené jazyky je v rozporu s nařízením č. 1. Takové omezení je kromě toho diskriminační. I Španělské království odmítá názor, podle něhož je přijímání úředníků a ostatních zaměstnanců ze strany orgánu otázkou čistě vnitřní povahy.
- 45 Jak již bylo uvedeno (viz body 38 a 39 výše), ve věci T-191/13 Španělské království v prvním žalobním důvodu namítá, že omezení škály jazyků komunikace mezi EPSO a uchazeči výběrového řízení, jehož se týká oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13, na angličtinu, francouzštinu a němčinu je v rozporu s jazykovým režimem, který stanovuje nařízení č. 1.

- 46 Komise předně odpovídá, že body rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), kterých se dovolává Italská republika, nikterak nesouvisí s problematikou jazyků používaných při zkouškách ve výběrovém řízení, ale týkají se odlišného aspektu, a to zveřejňování oznámení o výběrovém řízení. V této souvislosti Komise rovněž připomíná judikaturu, zejména rozsudek ze dne 9. září 2003, Kik v. OHIM (C-361/01 P, Recueil, EU:C:2003:434, bod 82), podle kterého skutečnost, že Smlouva o FEU poukazuje na řadě míst na používání jazyků v Unii, nelze považovat za projev obecné zásady unijního práva, která zajišťuje každému občanovi právo na to, aby vše, co se může dotknout jeho zájmů, bylo za všech okolností vyhotoveno v jeho jazyce.
- 47 Komise kromě toho tvrdí, že se uchazeči výběrového řízení nachází v „mezilehlém postavení“. Je pravda, že se o výběrovém řízení dozví prostřednictvím oznámení o výběrovém řízení zveřejněném v *Úředním věstníku Evropské unie*, a že právě proto byla napadená oznámení zveřejněna ve všech úředních jazycích Unie. Jakmile však uchazeč začne komunikovat s administrativou o své účasti na výběrovém řízení, je legitimní od něj očekávat, že ovládá alespoň jeden úřední jazyk, který se liší od jeho mateřského jazyka.
- 48 Podle Komise nelze připustit, že by jazykové dovednosti uchazečů výběrového řízení měly druhořadý význam. Takový názor je v rozporu se zásadou samostatnosti unijních orgánů zakotvenou v článcích 335 SFEU a 336 SFEU. Podle této zásady přísluší určení jazykových potřeb služby výlučně orgánům, a nikoliv členským státům. V rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752, body 87 a 88) je rovněž uznáno, že zájem služby představuje legitimní cíl, který může zdůvodnit omezení zásady zákazu diskriminace na základě jazyka uvedené v článku 1d služebního řádu.
- 49 Komise v této souvislosti tvrdí, že požadavek, aby uchazeči v rámci výběrového řízení mohli bez rozdílu používat jakýkoliv úřední jazyk Unie, nelze obhájit. Orgány potřebují zaměstnance, kteří jsou schopni se zapojit do pracovního procesu, a je tudíž nezbytné, aby byl uchazeč v rámci administrativního kontaktu týkajícího se organizace výběrového řízení schopen komunikovat i v jazycích, které používají orgány, jako je angličtina, francouzština a němčina. Již tato administrativní komunikace je okolností, která souvisí s prací, do níž se uchazeč zapojí, uspěje-li ve výběrovém řízení.
- 50 Komise dodává, že komunikace mezi uchazeči a EPSO se v každém případě týká základních informací o průběhu zkoušek a o jednotlivých fázích výběrového řízení. Vzhledem k úrovni znalosti a používání angličtiny, francouzštiny či němčiny požadované v napadených oznámeních se uchazeč, jemuž jazykové znalosti neumožňují porozumět ani předmětným sdělením vyhotoveným v jednom z těchto jazyků, jistě nemůže domnívat, že by mohl být zaměstnán v unijním orgánu. Ze stejných důvodů se Komise domnívá, že uchazeči, jejichž mateřským jazykem je angličtina, francouzština nebo němčina, nejsou nikterak zvýhodněni. Na podporu svých tvrzení Komise poukazuje na statistiky o výběrovém řízení, jehož se týká oznámení EPSO/AST/126, které podle jejího názoru prokazují, že v čele seznamu uchazečů, jejichž přihláška byla potvrzena, figurovali uchazeči s italskou státní příslušností.
- 51 Komise kromě toho podotýká, že obecné informace o výběrových řízeních, které jsou stejně jako příručka uvedeny na internetových stránkách EPSO, jsou zveřejněny ve všech úředních jazycích. Požadavek, aby byl EPSO povinen zajistit překlad všech obdržených přihlášek z mateřského jazyka uchazeče do angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, by podle Komise byl ve zjevném rozporu se zájmem služby. Překlad životopisů uchazečů by nadto tyto uchazeče znevýhodňoval, neboť by ztratili kontrolu nad informacemi, které sami poskytli.

52 Za účelem posouzení těchto argumentů je třeba nejprve připomenout znění relevantních ustanovení nařízení č. 1. Článek 1 tohoto nařízení, ve znění použitelném v době zveřejnění napadených oznámení, zněl takto:

„Úředními a pracovními jazyky orgánů Unie jsou angličtina, bulharština, čeština, dánština, estonština, finština, francouzština, irština, italština, litevština, lotyština, maďarština, maltština, němčina, nizozemština, polština, portugalská, rumunština, řečtina, slovenština, slovinština, španělština a švédština.“

53 Článek 2 tohoto nařízení stanoví:

„Texty zasílané orgánům členskými státy nebo osobou podléhající jurisdikci členského státu se sepisují v jednom z úředních jazyků dle volby odesílatele. Odpověď se podává v témže jazyce.“

54 Článek 6 nařízení č. 1 stanoví, že orgány mohou stanovit podrobnosti o užívání jazyků upraveném tímto nařízením vnitřními předpisy. Jak ovšem konstatoval Soudní dvůr v bodě 67 rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), orgány dotčené napadenými oznámeními (kterými byly rovněž orgány dotčené oznámeními o výběrovém řízení, o němž šlo v uvedené věci) podrobnosti o užívání jazyků svými vnitřními předpisy na základě článku 6 nařízení č. 1 nestanovily. Soudní dvůr rovněž uvedl, že za vnitřní předpisy nelze v tomto ohledu považovat oznámení o výběrovém řízení.

55 Před vydáním rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752) Tribunál rozhodl, že nařízení č. 1 není použitelné na vztahy mezi orgány a jejich úředníky a ostatními zaměstnanci, neboť upravuje pouze režim použitelný mezi orgány a členskými státy nebo osobou, která podléhá jurisdikci jednoho z členských států. Tribunál rovněž rozhodl, že úředníci a ostatní zaměstnanci Unie, jakož i uchazeči o taková pracovní místa podléhají, pokud jde o uplatňování ustanovení služebního řádu, včetně ustanovení o přijímání do zaměstnání u některého z orgánů, pouze jurisdikci Unie. Podle téže judikatury je přístup spočívající v tom, že se s uchazeči o taková pracovní místa, pokud jde o použitelný jazykový režim, zachází stejně jako s úředníky a ostatními zaměstnanci Unie, odůvodněn tím, že tito uchazeči vstupují do vztahu s unijním orgánem výlučně s cílem získat pracovní místo úředníka nebo jiného zaměstnance, pro jehož zastávání jsou nezbytné určité jazykové znalosti, které mohou při obsazování daného pracovního místa vyžadovat příslušná právní ustanovení. Tato judikatura poukazovala i na článek 6 nařízení č. 1 a na možnost orgánů – uvedenou v tomto článku – stanovit podrobnosti o užívání jazyků vnitřními předpisy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, Itálie v. Komise, T-185/05, Sb. rozh., EU:T:2008:519, body 117 až 119 a citovaná judikatura).

56 Tyto úvahy však již po vydání rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752) nelze považovat za platné. Soudní dvůr totiž rozhodl, že v situaci, kdy neexistují zvláštní právní ustanovení vztahující se na úředníky a ostatní zaměstnance a kdy v této souvislosti neexistují ustanovení ve vnitřních předpisech dotčených orgánů, z žádného právního aktu nevyplývá, že vztahy mezi těmito orgány a jejich úředníky a ostatními zaměstnanci jsou zcela vyloučeny z rozsahu působnosti nařízení č. 1. Podle Soudního dvora totéž platí *a fortiori*, pokud jde o vztahy mezi orgány a uchazeči externího výběrového řízení, kteří v zásadě nejsou ani úředníky, ani jinými zaměstnanci (rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, body 68 a 69).

57 V tomto ohledu je nutno zamítnout argument Komise (viz bod 46 výše) týkající se irelevance této části rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), co se týče legality omezení škály jazyků používaných při komunikaci mezi uchazeči a EPSO. Soudní dvůr totiž v této části rozsudku posoudil uplatnitelnost nařízení č. 1 na uchazeče výběrového řízení a dospěl k závěru, že na ně uplatnitelné je. Tento závěr je relevantní i ve vztahu k otázce položené v rámci šestého žalobního důvodu uplatněného Italskou republikou a prvního žalobního důvodu vzneseného Španělským královstvím.

- 58 S ohledem na výše uvedené úvahy je také nutno zamítnout argument Komise (viz bod 47 výše), podle kterého se uchazeči výběrového řízení nachází v „mezilehlém postavení“.
- 59 K argumentu Komise vycházejícímu z rozsudku Kik v. OHIM, bod 46 výše (EU:C:2003:434, bod 82) postačuje uvést, že na rozdíl od Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), jehož jazykový režim byl dotčen ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, orgány dotčené napadenými oznámení nepodléhají zvláštnímu jazykovému režimu (rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 86). Podléhají jazykovému režimu, který byl stanoven nařízením č. 1.
- 60 S ohledem na tyto úvahy, jakož i na jasné a jednoznačné znění článku 2 nařízení č. 1 je třeba dospět k závěru, že napadená oznámení porušují nařízení č. 1, jelikož stanovují, že uchazeči sporných výběrových řízení musí komunikovat s EPSO v jednom jazyce, který si vyberou z angličtiny, francouzštiny a němčiny. Tato skutečnost postačuje k odůvodnění jejich zrušení, aniž by bylo nutné posuzovat – jak tvrdí Italská republika a Španělské království –, zda tato povinnost vede k zakázané diskriminaci na základě jazyka.
- 61 Přihláška je totiž nepochybně textem, který zasílá orgánům, jež zřídily EPSO, osoba podléhající jurisdikci členského státu, tj. uchazeč. Podle článku 2 nařízení č. 1 tedy tato osoba (uchazeč) má právo vybrat si jazyk, ve kterém bude tento text sepsán, ze všech úředních jazyků vyjmenovaných v článku 1 tohoto nařízení. Jelikož napadená oznámení tento výběr omezují na angličtinu, francouzštinu a němčinu, porušují tato ustanovení. Totéž platí i o případných dalších sděleních, která uchazeč může zasílat EPSO v souvislosti s výběrovými řízeními, jichž se týkají napadená oznámení.
- 62 Kromě toho sdělení, jež zasílá EPSO jednotlivým uchazečům, kteří u něj podali přihlášku, představují odpovědi – ve smyslu článku 2 nařízení č. 1 – na přihlášku a případně další texty, které mu zaslal dotyčný uchazeč. Podle posledně uvedeného ustanovení se proto odpovědi musí podat v jazyce, který si dotyčný uchazeč vybral k sepsání svých textů ze všech úředních jazyků. Napadená oznámení porušují uvedené nařízení rovněž proto, že stanoví, že EPSO zašle uchazečům sdělení v jazyce, který si vybrali z angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, a ne ze všech úředních jazyků.
- 63 Požadavek, aby EPSO dodržoval povinnost – která plyne z článku 2 nařízení č. 1 – komunikovat s uchazeči výběrových řízení, jichž se týkají napadená oznámení, v jazyce, jež si volně vybere každý uchazeč ze všech úředních jazyků, a nejen z angličtiny, francouzštiny či němčiny, má ještě větší význam v případě, kdy napadená oznámení stanovují „výběr na základě kvalifikačních předpokladů“ (viz body 8 a 9 výše), prováděný „na základě informací, které uchazeči uvedli v přihlášce“. Je tedy třeba, aby byly tyto informace uvedeny v jazyce, který si každý uchazeč vybral, případně pak v jeho mateřském jazyce, a nikoliv v jazyce, který pro některé z těchto uchazečů není jazykem, v němž se nejlépe vyjadřují, i když ho umí na uspokojivé úrovni.
- 64 Skutečnost, že je v části 3 příručky uvedeno, že výběr jazyků používaných při komunikaci uchazečů s EPSO je omezen proto, „[a]by byla zaručena jasnost a srozumitelnost textů obecné povahy a sdělení adresovaných uchazečům nebo jimi zaslanych“, nemůže vést k odlišnému závěru. Okolnost, že EPSO vyžaduje, aby uchazeči, kteří by s ním raději komunikovali v jiném úředním jazyce, používali jeden ze tří výše uvedených jazyků, nemůže ve vztahu k uchazečům „zaručí[t] jasnost a srozumitelnost“ textů obecné povahy a sdělení, která jim EPSO zašle. Totéž platí i o srozumitelnosti sdělení, které EPSO obdrží od těchto uchazečů, jelikož jejich jasnost může být dotčena tím, že budou vyhotoveny v jazyce, který není jazykem, jež si dotyční uchazeči vybrali jako první.
- 65 V každém případě postačuje uvést, že článek 2 nařízení č. 1 nestanoví výjimku z povinnosti, kterou ukládá, ani z důvodů uvedených v části 3 příručky, ani z jiných důvodů (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 72).
- 66 Na základě těchto úvah lze zamítnout i ostatní argumenty Komise.

- 67 Argument vycházející ze samostatnosti unijních orgánů (viz bod 48 výše) nemůže obstát. Je pravda, že judikatura uznává zásadu funkční samostatnosti unijních orgánů při výběrů úředníků a ostatních zaměstnanců, která je zakotvena v článku 2 služebního řádu. Pokud jde o vytvoření pracovního místa úředníka nebo jiného zaměstnance, o výběr úředníka nebo jiného zaměstnance pro účely obsazení vytvořeného pracovního místa a o povahu jejich pracovního vztahu se zaměstnancem, tyto orgány disponují širokou posuzovací pravomocí a samostatností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2005, AB, C-288/04, Sb. rozh., EU:C:2005:526, body 26 a 28). Tato samostatnost je nicméně nezprošťuje povinnosti dodržovat příslušná ustanovení unijního práva, včetně ustanovení článku 2 nařízení č. 1, která byla v projednávaném případě porušena.
- 68 Je nutno dodat, že dodržováním povinností plynoucích z nařízení č. 1 nebude unijním orgánům zabráněno v tom, aby si v rámci výkonu funkční samostatnosti, které se dovolává Komise, určovaly své jazykové potřeby. Článek 2 nařízení č. 1, o který jde v projednávaném případě, nebrání tomu, aby oznámení o výběrovém řízení po uchazečích vyžadovalo specifické jazykové znalosti. Stanoví pouze to, že i za takového předpokladu musí autor oznámení o výběrovém řízení – v projednávaném případě EPSO – komunikovat s každým uchazečem v úředním jazyce, který si tento uchazeč vybral, a nikoliv v jazyce, který si vybral z omezenější skupiny jazyků, a to i kdyby se od každého uchazeče proto, aby se výběrového řízení mohl zúčastnit, vyžadovala znalost alespoň jednoho z těchto jazyků.
- 69 Argument Komise, podle kterého se komunikace mezi uchazeči a EPSO týká základních informací, s jejichž porozuměním by uchazeč, jehož znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny postačuje k tomu, aby se mohl zúčastnit výběrového řízení, neměl mít žádné potíže, musí být rovněž zamítnut stejně tak jako argument, podle kterého by povinnost překládat přihlášky z jazyka, ve kterém byly vyhotoveny, do angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, byla v rozporu se zájmem služby. Článek 2 nařízení č. 1 nestanoví výjimky z povinnosti, kterou ukládá, ani z důvodů souvisejících se zájmem služby, ani z jiných důvodů. Kromě toho již bylo uvedeno, že tento článek ponechává volbu jazyka, ve kterém je vyhotoven určitý text, na osobě, která tento text zasílá orgánu, a ukládá orgánům povinnost, aby na něj odpověděly v témže jazyce bez ohledu na to, zda tato osoba případně zná i jiný jazyk.
- 70 Konečně nemůže obstát ani argument, podle kterého jsou informace uvedené na internetových stránkách EPSO a v příručce dostupné ve všech úředních jazycích, ani argument, podle kterého v důsledku nemožnosti používat italštinu při komunikaci s EPSO uchazečům s italskou státní příslušností nevznikla žádná újma.
- 71 Co se týče prvního argumentu, postačuje uvést, že se v projednávaném případě jedná o jazyk používaný při individuální komunikaci mezi uchazeči a EPSO, a pokud jde o tuto komunikaci, uvedené okolnosti nemají na povinnost EPSO dodržovat článek 2 nařízení č. 1 žádný vliv.
- 72 Stran druhého argumentu stačí uvést, že porušení normy unijního práva, v projednávaném případě článku 2 nařízení č. 1, který musí EPSO dodržovat, postačuje ke zrušení napadených oznámení, aniž je nutné prokazovat, že toto porušení způsobilo některým uchazečům újmu.
- 73 Závěrem je tedy nutno uvést, že s ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba vyhovět šestému žalobnímu důvodu vznesenému Italskou republikou a prvnímu žalobnímu důvodu vznesenému Španělským královstvím a zrušit napadená oznámení v rozsahu, v němž omezují škálu jazyků, které lze používat při komunikaci mezi uchazeči a EPSO na angličtinu, francouzštinu a němčinu.

K legalitě skutečnosti, že uchazeči výběrových řízení, kterých se týkají napadená oznámení, si mohli vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny nebo němčiny

- 74 Je třeba posoudit legalitu skutečnosti, že uchazeči výběrových řízení, kterých se týkají napadená oznámení, si mohli vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, jelikož jde o odlišný aspekt těchto oznámení, na který nemá protiprávnost konstatovaná v bodě 60 výše vliv.

- 75 V tomto ohledu je třeba posoudit třetí a sedmý žalobní důvod, který vznesla Italská republika ve věci T-124/13, jakož i druhý žalobní důvod, který uplatnilo Španělské království ve věci T-191/13.
- 76 Třetí žalobní důvod vznesený Italskou republikou vychází z porušení čl. 6 odst. 3 EU, článku 18 SFEU, článku 22 Listiny základních práv, článků 1 a 6 nařízení č. 1, čl. 1d odst. 1 a 6, čl. 27 druhého pododstavce a čl. 28 písm. f) služebního řádu, jakož i čl. 1 odst. 2 a 3 přílohy III služebního řádu. Italská republika v podstatě tvrdí, že tím, že je v napadených oznámeních stanoveno, že si uchazeči dotyčných výběrových řízení mohou vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny a němčiny, došlo k porušení všech těchto ustanovení.
- 77 Sedmý žalobní důvod vznesený Italskou republikou vychází z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, článků 1 a 6 nařízení č. 1, čl. 1d odst. 1 a 6 a čl. 28 písm. f) služebního řádu, čl. 1 odst. 1 písm. f) přílohy III služebního řádu, z porušení zásady proporcionality, jakož i ze „zkreslení skutkového stavu“. Italská republika v tomto žalobním důvodu v podstatě namítá neexistenci a nedostatek odůvodnění napadených oznámení. Kromě toho zpochybňuje opodstatněnost tohoto odůvodnění a jeho soulad s výše uvedenými ustanoveními.
- 78 Španělské království se ve druhém žalobním důvodu ve věci T-191/13 dovolává v podstatě porušení zásady zákazu diskriminace na základě jazyka, zakotvené v článku 1d služebního řádu.
- 79 Tvrdí, že odůvodnění omezení výběru druhého jazyka (viz bod 6 výše) je „stereotypním textem“, který nepostačuje k tomu, aby bylo dosaženo souladu s rozsudkem Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752). Oznámení o výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 je podle něj stíženo stejnými vadami jako oznámení, o která šlo ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek. Odůvodnění oznámení je obecné a nesplňuje „minimální požadavky, které jsou kladeny na důkazy odůvodňující omezení celého jazykového režimu“. Ve spise vedlejšího účastníka řízení ve věci T-124/13 vznáší Španělské království obdobné argumenty.
- 80 Pokud jde předně o případnou neexistenci nebo případný nedostatek odůvodnění napadeného oznámení, je třeba uvést, že ve věci T-191/13 Komise zpochybňuje, že Španělské království takový žalobní důvod vzneslo v žalobě.
- 81 Je ovšem třeba připomenout, že žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu čl. 263 druhého pododstavce SFEU a představuje nepominutelný důvod, jež musí unijní soud případně uplatnit i bez návrhu (viz rozsudek ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, bod 67 a citovaná judikatura). Jak již bylo uvedeno, ve věci T-124/13 zpochybnila Italská republika v rámci sedmého žalobního důvodu zejména to, zda autoři napadených oznámení dodrželi povinnost uvést odůvodnění.
- 82 V tomto ohledu je třeba také připomenout ustálenou judikaturu, podle které je povinnost odůvodnit rozhodnutí podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce. Odůvodnění aktu je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých tento akt spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stíženy vadami, je jimi ovlivněna legalita dotyčného aktu po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh., EU:C:2008:392, bod 181 a citovaná judikatura).
- 83 Jak bylo uvedeno v bodě 6 výše, napadená oznámení v projednávaném případě obsahují odůvodnění požadavku, podle kterého musí mít uchazeči uspokojivou znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, tj. jazyků, na něž se omezuje jejich výběr druhého jazyka výběrového řízení. Autorovi těchto oznámení – EPSO – proto nelze vytýkat porušení povinnosti uvést odůvodnění. Problematika opodstatněnosti tohoto odůvodnění je odlišnou otázkou, která bude posouzena níže.

- 84 Za účelem posouzení posledně uvedené otázky je dále třeba připomenout znění ustanovení, která zmínil Soudní dvůr v rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), a kterých se ve své argumentaci dovolávají také Italská republika a Španělské království, jakož i závěry, které Soudní dvůr z těchto ustanovení vyvodil.
- 85 V bodech 81 až 84 rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), Soudní dvůr poukázal nejen na článek 1 nařízení č. 1 (viz bod 52 výše), ale také na čl. 1d odst. 1 a 6 a čl. 28 písm. f) služebního řádu, jakož i na čl. 1 odst. 1 písm. f) přílohy III služebního řádu.
- 86 Článek 1d odst. 1 služebního řádu stanoví, že při používání služebního řádu je zakázána jakákoliv diskriminace, mimo jiné na základě jazyka. Podle odstavce 6 téhož článku platí, že „[p]ři zachování zásady zákazu diskriminace a zásady proporcionality musí být každé omezení těchto zásad odůvodněno objektivními a přijatelnými důvody a zaměřeno na dosažení oprávněných cílů obecného zájmu v rámci personální politiky“.
- 87 Článek 28 písm. f) služebního řádu stanoví, že úředník může být jmenován pouze za podmínky, že prokáže důkladnou znalost jednoho z jazyků Unie a uspokojivou znalost dalšího jazyka Unie. Jak upozornil Soudní dvůr v rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752, bod 83), i když toto ustanovení upřesňuje, že uspokojivá znalost dalšího jazyka se požaduje „v rozsahu nezbytném pro výkon služebních povinností“, neuvádí kritéria, která by při omezení výběru tohoto jazyka z úředních jazyků uvedených v článku 1 nařízení č. 1 bylo možné zohlednit.
- 88 Podle čl. 1 odst. 1 písm. f) přílohy III služebního řádu může vyhlášení výběrového řízení případně obsahovat jazykové znalosti vyžadované s ohledem na zvláštní povahu obsazovaného pracovního místa. Jak ovšem uvedl Soudní dvůr v rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752, bod 84), z tohoto ustanovení nevyplývá obecné povolení odchýlit se od požadavků článku 1 nařízení č. 1.
- 89 Soudní dvůr tedy dospěl k závěru, že ustanovení uvedená v bodech 86 až 88 výše nestanoví explicitní kritéria umožňující omezit výběr druhého jazyka, který musí ovládat uchazeči výběrového řízení, jehož cílem je přijetí úředníků Unie do zaměstnání, ať již na tři jazyky uvedené v napadených oznámeních nebo na jiné úřední jazyky (rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 85). Soudní dvůr kromě toho konstatoval, že orgány dotčené napadenými oznámeními (které byly rovněž dotčeny oznámeními o výběrových řízeních, o která šlo ve věci řešené před Soudním dvorem) nepodléhají zvláštnímu jazykovému režimu (viz bod 59 výše).
- 90 Soudní dvůr nicméně uvedl, že z výše uvedených ustanovení vyplývá, že zájem služby může představovat legitimní cíl, který je možné zohlednit. Zejména článek 1d služebního řádu dovoluje omezení zásad zákazu diskriminace a proporcionality. Důležité však podle Soudního dvora je, aby byl tento zájem služby objektivně odůvodněný a aby úroveň požadovaných jazykových znalostí byla přiměřená skutečným potřebám služby (rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 88).
- 91 Soudní dvůr v tomto ohledu zdůraznil, že pravidla omezující volbu druhého jazyka musí stanovovat jasná, objektivní a předvídatelná kritéria, aby se uchazeči mohli v dostatečném předstihu seznámit s vyžadovanými jazykovými požadavky a mohli se za co nejlepších podmínek připravit na výběrová řízení (rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 90).
- 92 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752, bod 91), Soudní dvůr konstatoval, že dotčené orgány nikdy nevydaly vnitřní předpisy ve smyslu článku 6 nařízení č. 1. Dodal, že Komise kromě toho netvrdila, že by existovaly jiné akty, například sdělení, v nichž by byla stanovena kritéria pro omezení výběru jazyka jako druhého jazyka pro účast na výběrových řízeních dotčených v této věci. Nakonec konstatoval, že oznámení o výběrových řízeních dotčená v této věci neobsahují žádné odůvodnění volby tří jazyků (angličtiny, francouzštiny, němčiny), na které se omezuje výběr druhého jazyka uchazečů těchto výběrových řízení.

- 93 Z těchto úvah Soudního dvora vyplývá, že skutečnost, že si uchazeči výběrového řízení mohou vybrat druhý jazyk pouze z omezeného počtu jazyků s tím, že ostatní úřední jazyky jsou vyloučeny, představuje diskriminaci na základě jazyka (v tomto smyslu viz rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 102). Je totiž zřejmé, že někteří potenciální uchazeči (kteří mají uspokojivou znalost alespoň jednoho z určených jazyků) jsou takovým pravidlem zvýhodněni, jelikož se mohou zúčastnit výběrového řízení a být zaměstnáni jako úředníci nebo jiní zaměstnanci Unie, zatímco ostatní, kteří takovou znalost nemají, jsou vyloučeni.
- 94 Komise tvrdí, že se nejedná o diskriminaci na základě státní příslušnosti. Takový argument je přitom irelevantní, jelikož článek 1d služebního řádu nezakazuje pouze diskriminaci na základě státní příslušnosti, ale rovněž několik dalších forem diskriminace, včetně diskriminace na základě jazyka.
- 95 V téže souvislosti Komise ve věci T-124/13 tvrdí, že k diskriminaci nemohlo „z právního hlediska docházet, jelikož uchazeči mohli absolvovat část výběrov[ých] řízení [kterých se týkají napadená oznámení] v mateřském jazyce a výběr druhého jazyka byl proveden na základě jazyků, které jsou nejrozšířenější a v Evropě se nejvíce studují“.
- 96 Tento argument musí být zamítnut. Článek 1d služebního řádu zakazuje jakoukoliv diskriminaci na základě jazyka, a to i kdyby byl počet diskriminovaných značně omezený. Zcela odlišná otázka spočívá v tom, zda lze diskriminaci strpět z jiných důvodů – v takovém případě může i omezený počet potenciálně diskriminovaných představovat relevantní argument svědčící ve prospěch přiměřenosti dotčeného opatření.
- 97 Je proto třeba posoudit, zda EPSO – autor napadených oznámení – tím, že stanovil, že si uchazeči, na něž se zaměřují tato oznámení, mohou vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny a němčiny, porušil článek 1d služebního řádu a dopustil se zakázané diskriminace na základě jazyka.
- 98 Je třeba konstatovat, že na rozdíl od oznámení o výběrovém řízení dotčeném ve věci, v níž byl vydán rozsudek Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), napadená oznámení obsahují odůvodnění (viz bod 6 výše), které do nich bylo vloženo speciálně proto, aby byly splněny požadavky uvedeného rozsudku. Z tohoto odůvodnění zejména vyplývá, že „možnosti výběru druhého jazyka jsou v[e] [...] výběrovém řízení definovány v souladu se služebním zájmem, na základě kterého je požadováno, aby se mohli noví kolegové přijatí do služebního poměru okamžitě zapojit do pracovního procesu a byli v každodenní práci schopni efektivní komunikace“, a že „[v] opačném případě by bylo účinné fungování orgánů vážně narušeno“.
- 99 Je ovšem třeba upozornit, že ve vztahu k okolnostem posuzovaných věcí platí i ostatní závěry Soudního dvora připomenuté v bodě 92 výše. Orgány dotčené napadeným oznámením totiž – jak ostatně potvrdila Komise na jednání – po vydání rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752), až do zveřejnění napadených oznámení nevydaly ani vnitřní předpisy ve smyslu článku 6 nařízení č. 1, ani jiné akty, například sdělení, v nichž by byla stanovena kritéria pro omezení výběru jazyka jako druhého jazyka pro účast na výběrovém řízení, jehož cílem je přijetí úředníků Unie do zaměstnání. Zejména je třeba konstatovat, že žádné ustanovení v tomto smyslu není uvedeno ani v příručce.
- 100 Z rozsudku Itálie v. Komise, bod 26 výše (EU:C:2012:752, bod 95) vyplývá, že neexistenci takových předpisů nebo sdělení, jaká jsou uvedena v bodě 99 výše, nelze kompenzovat obsahem oznámení o výběrovém řízení, které se nutně vztahuje toliko ke konkrétnímu výběrovému řízení. Lhůta, která uplyne mezi zveřejněním oznámení o výběrovém řízení a datem zkoušek uvedených v tomto oznámení, nemusí uchazeči nutně umožnit získat jazykové znalosti, které by byly dostatečné pro prokázání jeho profesní způsobilosti. Pokud jde o možnost naučit se některý ze tří jazyků, na něž napadená oznámení omezuje výběr druhého jazyka, pro budoucí výběrová řízení, jejím předpokladem je, že jazyky stanovené EPSO bude možné určit dlouho dopředu. Neexistence předpisů, jako jsou ty, které jsou uvedeny v bodě 92 výše, však žádným způsobem nezaručuje trvalost výběru jazyků výběrového řízení a neumožňuje v této oblasti žádnou předvídatelnost.

- 101 Je nicméně třeba posoudit, zda odůvodnění vložené do napadených oznámení prokazuje, že skutečnost, že si uchazeči sporných výběrových řízení mohli vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny a němčiny, je odůvodněna zájmem služby a je v souladu se zásadou proporcionality.
- 102 Předně je třeba vymezit parametry takového posouzení. Na podporu tvrzení, že unijní orgány mají „zvláště širokou“ posuzovací pravomoc, jelikož pouze ony mohou rozhodovat o své personální politice, se Komise dovolává zásady jejich samostatnosti (viz bod 67 výše). Z toho dovozuje, že zásada zákazu diskriminace by byla v této souvislosti porušena pouze v případě výběru, který by byl svévolný nebo zjevně nepřiměřený ve vztahu ke sledovanému cíli, kterým je mít k dispozici uchazeče, jež se mohou okamžitě zapojit do pracovního procesu, a přijmout úředníky s co nejvyšší mírou schopnosti, výkonnosti a bezúhonnosti.
- 103 V tomto ohledu je nutno upozornit, že cíl, kterým je mít k dispozici uchazeče, jež se mohou okamžitě zapojit do pracovního procesu, může sám o sobě diskriminaci na základě jazyka případně odůvodnit. Taková diskriminace ale naproti tomu není způsobilá umožnit přijímání úředníků s co nejvyšší mírou schopnosti, výkonnosti a bezúhonnosti, jelikož tyto charakteristiky zjevně nezávisí na jazykových znalostech uchazeče.
- 104 Dále je nutno připomenout, že funkční samostatnost orgánů tyto orgány nezbujuje povinnosti dodržovat příslušná ustanovení unijního práva, mezi něž patří i článek 1d služebního řádu.
- 105 Kromě toho je jisté pravda, že z ustálené judikatury vyplývá, že v oblastech, které spadají do sféry výkonu diskreční pravomoci, dochází k porušení zásady zákazu diskriminace v případě, kdy dotčený orgán provede rozlišení, které je svévolné nebo zjevně nepřiměřené ve vztahu k cíli sledovanému právní úpravou (viz rozsudek ze dne 20. března 2012, Kurrer a další v. Komise, T-441/10 P až T-443/10 P, Sb. VS, EU:T:2012:133, bod 54 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. dubna 2010, Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, Sb. rozh., EU:C:2010:188, bod 72).
- 106 Tato judikatura ovšem nevyklučuje přezkum případných požadavků na specifické jazykové znalosti uchazečů výběrového řízení, jehož cílem je přijetí úředníků nebo jiných zaměstnanců Unie do zaměstnání, ze strany unijního soudu. Z úvah Soudního dvora uvedených v bodě 90 výše naopak vyplývá, že je na unijním soudu, aby ověřil, zda jsou takové požadavky objektivně odůvodněné a přiměřené skutečným potřebám služby – jinými slovy, zda nejsou svévolné nebo zjevně nepřiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli.
- 107 V odůvodnění napadených oznámení je uvedeno, že „služební[...] záj[em] [...] požaduje, aby se mohli noví kolegové přijatí do služebního poměru okamžitě zapojit do pracovního procesu a byli v každodenní práci schopni efektivní komunikace“. Vzhledem k „dlouhé praxi orgánů Unie, pokud jde o jazyky interní komunikace“ a „s přihlédnutím k potřebám útvarů, pokud jde o externí komunikaci a nakládání se spisy“ lze dospět k závěru, že tři výše uvedené jazyky „zůstávají [...] nejpoužívanějšími jazyky“.
- 108 Dále je konstatováno, že tyto tři jazyky „jsou [...] zdaleka nejpřednostňovanějšími druhými jazyky, jež si vybírají uchazeči při výběrových řízeních, mají-li možnost zvolit si druhý jazyk“. Podle napadených oznámení „[t]o potvrzuje úroveň studia i profesionální dovednosti, jež lze momentálně očekávat od uchazečů o místa v orgánech Unie, totiž zvládnutí nejméně jednoho z těchto jazyků“. S ohledem na tyto úvahy lze dospět k závěru, že „je v rámci vyvažování zájmu útvaru a potřeb a schopností uchazečů a s přihlédnutím ke zvláštní oblasti tohoto výběrového řízení opodstatněné organizovat zkoušky v těchto třech jazycích, aby bylo zaručeno, že bez ohledu na svůj první úřední jazyk budou všichni uchazeči ovládat nejméně jeden z těchto tří úředních jazyků na úrovni jazyka pracovního“.
- 109 Zdá se, že ke zdůvodnění toho, proč se některé zkoušky organizují ve druhém jazyce, který si vybrali jednotliví uchazeči z angličtiny, francouzštiny a němčiny, je uvedena úvaha, podle které „[o]hodnocení specifických dovedností [...] orgánům Unie umožní posoudit schopnost účastníků být okamžitě

schopni pracovat v prostředí blízkém prostředí, v němž budou muset pracovat“. Požadavek, podle kterého uchazeči, jež si vyberou jeden z těchto tří jazyků jako první jazyk, musí i přesto absolvovat tyto zkoušky v některém jiném z těchto tří jazyků, který si vybrali jako druhý jazyk, je vysvětlen „zájm[em] rovného zacházení“.

- 110 Tvrzení, podle něhož tři výše uvedené jazyky „zůstávají [...] nejpoužívanějšími jazyky“ zejména vzhledem k „dlouhé praxi orgánů Unie, pokud jde o jazyky interní komunikace“, má v rámci tohoto odůvodnění klíčové postavení. Je však nutno konstatovat, že se jedná o vágní tvrzení, které není doplněno žádným konkrétním upřesněním.
- 111 Tato údajná praxe unijních orgánů, pokud jde o jazyky interní komunikace, totiž není nikterak vysvětlena. Zejména není upřesněno, zda tato praxe spočívá v současném používání těchto tří jazyků jako jazyků interní komunikace ve všech útvarech všech orgánů dotčených napadenými oznámeními, nebo zda spíše některé útvary používají jeden z těchto jazyků a jiné útvary používají jiný. V tomto případě by existovalo riziko, že útvary, jež se mohou zajímat o uchazeče, kteří ve sporných výběrových řízeních uspějí, nebudou používat některý ze tří výše uvedených jazyků jako jazyk vnitřní komunikace, což by zpochybnilo důvodnost a proporcionalitu toho, že si uchazeči dotčeného výběrového řízení mohou vybrat druhý jazyk pouze z těchto tří jazyků. V takovém případě by totiž buď někteří uchazeči – byť by ve výběrovém řízení uspěli – nebyli přijati, nebo by dotčené útvary byly nuceny přijmout zčásti uchazeče, kteří by neovládali jazyk vnitřní komunikace, v takovém případě by přitom legitimně vyvstávala otázka smyslu a užitečnosti výše uvedeného omezení.
- 112 Komise v tomto směru ve svých písemných vyjádřeních uvedla určité přesnější informace a předložila dodatečné důkazy. Vážné pochybnosti, které vyvolávají výše zmíněná tvrzení uvedená v napadených oznámeních, ovšem na základě jejich posouzení nelze rozptýlit.
- 113 Komise zaprvé tvrdí, že angličtina, francouzština a němčina jsou „tři hlavní jazyky jednání unijních orgánů“. Tato situace se podle jejího názoru vyznačovala původním používáním francouzštiny a němčiny a od roku 1973 byl dotvořena zavedením angličtiny. Komise dodává, že tradičním jazykem jednání soudů v rámci Soudního dvora Evropské unie je francouzština, zatímco angličtina je „nejrozšířenější pracovní jazyk v agenturách“. Tento stav potvrzuje zejména jazykový režim Výboru stálých zástupců (Coreper), který je podle čl. 16 odst. 7 SEU pověřen přípravou prací Rady Evropské unie.
- 114 Je ovšem nutno konstatovat, že s výjimkou kopií několika emailů, které byly ve věci T-124/13 předloženy za účelem prokázání toho, že angličtina, francouzština a němčina jsou dorozumívací jazyky, které používají členské státy v rámci Coreper, Komise nepředložila na podporu výše shrnutých tvrzení žádné další důkazy.
- 115 Bez takových důkazů nelze vágní a obecné tvrzení, podle něhož jsou angličtina, francouzština a němčina „hlavními“ jazyky jednání unijních orgánů, přijmout. Sama Komise připouští, že jediným jazykem jednání všech soudů, které tvoří Soudní dvůr, je tradičně francouzština. Kromě toho je všeobecně známo, že členové Evropského parlamentu hovoří na plenárních zasedáních nebo ve výborech ve všech úředních jazycích. Totéž platí i v případě zástupců členských států zasedajících v Radě.
- 116 I kdyby se kromě toho připustilo – jak tvrdí Komise – že tři výše uvedené jazyky jsou „dorozumívacími jazyky“ používanými v rámci Coreper (což ostatně ve věci T-124/13 zpochybnila Italská republika), taková skutečnost je pro účely vyřešení daného sporu irelevantní. Z žádné informace ve spise totiž nevyplývá – a Komise to ani netvrdí – že mezi činnostmi Coreper a funkcemi, které mohou zastávat uchazeči sporných výběrových řízení, uspějí-li v nich a budou zaměstnáni, existuje nějaká vazba.

- 117 Obecně se tato úvaha uplatní na jakýkoliv případný argument vycházející z používání jednoho či více jazyků jako „jazyků jednání“ unijního orgánu: i za předpokladu, že by členové dotčeného orgánu používali v rámci svých jednání výlučně určitý jazyk či určité jazyky, bez dalšího vysvětlení nelze vycházet z domněnky, že nově přijatý úředník, který neovládá žádný z těchto jazyků, nebude schopen v rámci dotčeného orgánu okamžitě podávat užitečné pracovní výkony.
- 118 Komise zadruhé tvrdí, že angličtina, francouzština a němčina jsou tři jazyky, do kterých její generální ředitelství pro překlady překládá téměř všechny dokumenty. Na podporu tohoto tvrzení Komise předkládá statistiky o zdrojových a cílových jazycích textů přeložených v letech 2000 až 2012. Podle Komise z nich lze jednoznačně dovodit, že předmětné tři jazyky jsou jazyky, které její útvary nejvíce požadují v žádostech o překlad dokumentů, a to současně jako zdrojové jazyky – v případě překladu externího dokumentu k internímu použití – i jako cílové jazyky – v případě interních dokumentů určených k externímu použití.
- 119 Hned na úvod je třeba upozornit, že relevance těchto statistik je omezená, jelikož se týkají pouze Komise. Na základě žádné skutečnosti totiž nelze dovodit, že situace je stejná i u ostatních orgánů dotčených napadenými oznámeními.
- 120 Kromě toho je třeba konstatovat, že Komise nesprávně vychází z předpokladu, že se statistiky vztahující se ke zdrojovému jazyku přeloženého dokumentu týkají pouze externích dokumentů přeložených pro účely interního použití, a že naopak statistiky vztahující se k cílovému jazyku přeložených dokumentů se týkají pouze interních dokumentů určených k externímu použití. Ve statistikách, kterých se Komise dovolává, jsou počty přeložených stránek rozděleny podle jazyka původního dokumentu (zdrojový jazyk) nebo podle jazyka, do kterého se dokument překládá (cílový jazyk), aniž jsou rozlišeny překlady určené k internímu či externímu použití.
- 121 Nelze tedy určit podíl textů zohledněných v těchto statistikách, které jsou interního původu a jsou určeny k internímu použití, nebo těch, které jsou relevantní v oblastech, jichž se týkají napadená oznámení. I když je větší část přeložených stránek externího původu, relevance statistik týkajících se zdrojového jazyka přeložených dokumentů je pro účely určení interních jazyků komunikace Komise pochybná. Kromě toho je třeba uvést, že jelikož není provedeno žádné rozlišení, pokud jde o útvary, kterým jsou jednotlivé překlady určeny, v případných závěrech, které by bylo možno z těchto statistik vyvodit o používání jazyků uvnitř Komise jako celku, se nutně neprojeví situace uvnitř jejich jednotlivých útvarů, jichž se mohou týkat oblasti, na které se vztahují napadená oznámení.
- 122 Statistika předložená Komisí každopádně nemohou podložit její tvrzení, která odpovídají tvrzením, jež jsou uvedena i v napadených oznámeních.
- 123 Pokud jde o statistiky týkající se zdrojového jazyka přeložených dokumentů, i když zajisté prokazují, že angličtina, francouzština a němčina se co do zdrojového jazyka přeložených stránek nachází postupně na prvním, druhém a třetím místě, rozdíl mezi těmito třemi jazyky je značný.
- 124 V roce 2012 představovaly anglické texty 77,06 % přeložených textů, zatímco v případě francouzštiny to bylo 5,20 % a v případě němčiny 2,90 %. V roce 2011 byla situace do značné míry podobná – v případě angličtiny se jednalo o 80,63 % přeložených stránek, v případě francouzštiny o 5,76 % a v případě němčiny o 2,28 %. V letech 2000 až 2012 se podíl angličtiny značně zvýšil (z 55,08 % na 77,06 %), u francouzštiny se podstatně snížil (z 32,49 % na 5,20 %), přičemž v případě němčiny došlo rovněž k poklesu (ze 4,08 % na 2,90 %). Je třeba rovněž konstatovat, že není velký rozdíl mezi němčinou a italštinou, která se – kromě roku 2012 – nacházela na čtvrtém místě. V roce 2010 činil podíl stránek u němčiny 2,24 % a u italštiny 2,06 % a v roce 2011 to bylo 2,28 % v případě němčiny a 1,49 % v případě italštiny. V roce 2012 byly na čtvrtém místě španělština a řečtina s 1,61 % přeložených stránek, přičemž v případě němčiny to bylo 2,90 %.

- 125 Pokud jde o statistiky týkající se cílových jazyků přeložených textů, je pravda, že angličtina, francouzština a němčina jsou v nejnovějších statistikách (2011 a 2012) postupně na prvních třech místech. Rozdíl v počtu stránek přeložených do těchto tří jazyků a v počtu stránek přeložených do jiných jazyků ovšem není nijak výrazný. V roce 2011 bylo 12,31 % přeložených stránek přeloženo do angličtiny, 7,92 % do francouzštiny, 6,53 % do němčiny, 4,27 % do italštiny, 4,20 % do španělštiny, 4,13 % do nizozemštiny, 4,09 % do portugalštiny a 3,94 % do řečtiny, přičemž podíl překladů do ostatních úředních jazyků, s výjimkou irštiny (0,61 % přeložených stránek), byl ve všech jednotlivých případech vyšší než 3,50 % přeložených stránek. V roce 2012 činil podíl přeložených stránek do angličtiny 14,92 %, do francouzštiny 8,25 % a do němčiny 6,47 %, zatímco v případě italštiny to bylo 4,40 % a v případě španělštiny 4,26 %, přičemž překlady do všech ostatních úředních jazyků (s výjimkou irštiny – 0,41 % přeložených stránek) představovaly v každém jednotlivém případě alespoň 3,35 % přeložených stránek. Na základě těchto statistik nelze dospět k závěru, že uchazeč, který uspěl ve sporném výběrovém řízení a měl by uspokojivou znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, by se mohl od prvního dne zaměstnání naplno zapojit do pracovního procesu, zatímco uchazeč, který by měl uspokojivou znalost dvou jiných úředních jazyků, by tohoto schopen nebyl.
- 126 Z těchto statistik dozajista vyplývá, že velmi vysoký podíl přeložených stránek pocházel z originálů vyhotovených v angličtině (zdrojový jazyk). V napadených oznámeních se však nevyžaduje pouze uspokojivá znalost angličtiny. Uchazeč, který nemá uspokojivou znalost tohoto jazyka, se může zúčastnit výběrových řízení, kterých se týkají tato oznámení, pokud má uspokojivou znalost alespoň němčiny nebo francouzštiny. Jak již bylo uvedeno, oběma těmto jazykům – a to jak v případě, kdy jde o zdrojový jazyk, tak v případě, kdy jde o jazyk cílový – odpovídá relativně nízký podíl stránek předložených útvaru Komise. Pokud se uchazeč, který jako druhý jazyk ovládá pouze jeden z těchto dvou jazyků, může předmětných výběrových řízení zúčastnit, nezdá se, že je důvodné z nich vyloučit potenciální uchazeče, kteří ovládají jiné úřední jazyky.
- 127 Ve věci T-124/13 Komise zatřetí tvrdí, že angličtina, francouzština a němčina jsou jazyky, jimiž její úředníci a ostatní zaměstnanci nejvíce hovoří. Za účelem prokázání tohoto tvrzení předkládá tabulku, získanou z evidence personálních informací o jejích úřednících a ostatních zaměstnancích, která byla emailem generálního ředitele pro personál Komise ze dne 14. března 2013 zaslána i Italské republice. Z této tabulky podle Komise vyplývá, že francouzština, němčina a poté i angličtina jsou jazyky, které její úředníci a ostatní zaměstnanci převážně uvádí jako hlavní jazyk; poté následují nizozemština a italština.
- 128 Předně je třeba uvést, že výše vyjádřené výhrady k tomu, že se statistiky o přeložených textech týkají pouze Komise, se uplatní i na tabulku, která se týká pouze zaměstnanců Komise.
- 129 I bez ohledu na tuto okolnost je třeba dále konstatovat, že úředníci a ostatní zaměstnanci Komise jsou v této tabulce seřazeni podle svého hlavního jazyka, tedy zjevně svého jazyka mateřského. Na rozdíl od tvrzení Komise tudíž z této tabulky nelze o jazycích, kterými hovoří její úředníci, vyvodit žádný užitečný závěr, jelikož úředníci a ostatní zaměstnanci Komise musí uspokojivě ovládat – kromě svého mateřského jazyka – alespoň jeden další jazyk, jak to vyžaduje čl. 28 písm. f) služebního řádu (viz bod 87 výše).
- 130 Kromě toho je třeba konstatovat, že Komise tuto tabulku nesprávně vykládá, tvrdí-li, že úředníci a ostatní zaměstnanci, jejichž hlavním jazykem je angličtina (9,1 %) představují třetí největší skupinu, a to po úřednících a ostatních zaměstnancích, jejichž hlavními jazyky jsou francouzština (26,9 % z celkového počtu) a němčina (11,1 % z celkového počtu). Úředníci a ostatní zaměstnanci, jejichž hlavním jazykem je angličtina, se ve skutečnosti nachází na čtvrtém místě, jelikož před nimi stojí úředníci a ostatní zaměstnanci, jejichž hlavním jazykem je nizozemština (9,2 % z celkového počtu). Úředníci a ostatní zaměstnanci, jejichž hlavním jazykem je italština (9 % z celkového počtu) se nachází na pátém místě, přičemž za nimi stojí úředníci a ostatní zaměstnanci, jejichž hlavními jazyky jsou španělština (6,8 %), řečtina (4 % z celkového počtu) a polština (4 % z celkového počtu).

- 131 Tato čísla nemohou – a to ani ve vztahu k samotné Komisi – odůvodnit takový požadavek, jaký je uveden v napadených oznámeních, podle kterého musí mít nově přijatý úředník nebo jiný zaměstnanec uspokojivou znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny. I v tom nejlepším případě, kdy by měl uchazeč výběrového řízení uspokojivou znalost francouzštiny, by se jednalo o jazyk, který je hlavním jazykem přibližně čtvrtiny úředníků a jiných zaměstnanců Komise. V případě dalších dvou dotčených jazyků (němčiny a angličtiny) by se v rámci Komise jednalo o hlavní jazyk přibližně jednoho úředníka či jiného zaměstnance z deseti. Nelze tedy dohledat důvody, proč musí být takové znalosti považovány u nově přijatého úředníka nebo jiného zaměstnance za nepostradatelné, a to tím spíše, že se nevyžaduje obdobná znalost ostatních jazyků, zejména italštiny, které jsou hlavními jazyky srovnatelně velkých skupin úředníků či jiných zaměstnanců.
- 132 V příloze dupliky v téže věci předložila Komise další tabulku, která znázorňuje rozdělení jejich úředníků a ostatních zaměstnanců podle státní příslušnosti a druhého jazyka. Tato tabulka obsahuje rovněž řádek, v němž je u každého jazyka uveden „průměr“, který činí u angličtiny 56,4 %, u francouzštiny 19,8 %, u němčiny 5,5 %, u nizozemštiny 2,2 %, u italštiny 2 % a u španělštiny 1,6 %; u všech ostatních úředních jazyků je průměr nižší než 1 %. Ve sloupci „n/a“ je uveden „průměr“ 11,5 %, do kterého jsou podle vysvětlení, jež Komise podala na jednání, zařazeni zaměstnanci, kteří znalost druhého jazyka neuvedli.
- 133 Opět je třeba podotknout, že i kdybychom se omezili na případ Komise, údaje uvedené v této tabulce nemohou odůvodnit takový požadavek na jazykové znalosti uchazečů výběrových řízení, o jaký se jedná v projednávaném případě. Tato tabulka předně zohledňuje pouze druhý jazyk uvedený jednotlivými úředníky, a o jazykových znalostech úředníků a ostatních zaměstnanců Komise tudíž nepodává dostatečně přesný obrázek. Aby bylo možné zjistit, kolik těchto úředníků a jiných zaměstnanců má alespoň uspokojivou znalost například angličtiny, bylo by třeba vzít do úvahy jak ty, kteří mají angličtinu jako hlavní jazyk, tak ty, pro něž je angličtina třetím nebo čtvrtým jazykem (nejen druhým jazykem), jelikož nelze vyloučit, že úředník či jiný zaměstnanec má uspokojivou znalost více než dvou jazyků.
- 134 Každopádně je třeba uvést, že i za předpokladu, že by procentní podíly uvedené u angličtiny a – v menší míře – u francouzštiny mohly odůvodnit požadavek, podle kterého musí uchazeči o pracovní místo v Komisi uspokojivě ovládat alespoň jeden z těchto dvou jazyků, údaje uvedené v této tabulce nemohou zdůvodnit, proč byla mezi jazyky, jejichž znalost se vyžaduje, zahrnuta i němčina, tj. jazyk, který je hlavním jazykem přibližně jednoho úředníka z deseti a který jako druhý jazyk uvedlo pouze 5,5 % úředníků Komise. Kromě toho byla-li mezi tyto jazyky zahrnuta němčina, nejevilo by se jako nepřiměřené zahrnout mezi ně i italštinu, španělštinu nebo dokonce nizozemštinu, jelikož procentní podíly uvedené u těchto tří jazyků se příliš nelišily od podílů uvedených u němčiny.
- 135 Skutečnost, že si uchazeči výběrového řízení mohou vybrat druhý jazyk pouze z omezeného počtu úředních jazyků, totiž nelze považovat za objektivně odůvodněnou a přiměřenou, pokud se mezi těmito jazyky – kromě jazyka, jehož znalost je žádoucí, ba dokonce nezbytná – vyskytují další jazyky, které nepřinášejí žádnou zvláštní výhodu. Pokud jsou jako alternativa k jedinému jazyku, jehož znalost představuje pro nově přijatého úředníka výhodu, uznány jiné jazyky, jejichž znalost přínos nepředstavuje, neexistuje žádný platný důvod pro to, aby nebyly uznány i všechny ostatní úřední jazyky.
- 136 Komise začtvrté tvrdí, že angličtina, francouzština a němčina jsou jazyky, které se v členských státech Unie jako cizí jazyky nejvíce studují a kterými se jako cizími jazyky nejvíce hovoří. Na podporu svých tvrzení předkládá zprávu Eurostatu, zveřejněnou v *Statistics in Focus* č. 49/2010, ve které je vysloven závěr, že angličtina je „cizí jazyk, který se [v Evropě] zdaleka nejvíce studuje na všech vzdělávacích úrovních; po ní následuje francouzština, němčina, ruština a v menší míře pak i španělština“ a že „za nejznámější cizí jazyk [v Evropě] je jasně považována angličtina, po ní následuje němčina, ruština, francouzština a španělština“.

- 137 Tyto statistiky se týkají všech občanů Unie a nelze předpokládat, že správně reflektují jazykové znalosti úředníků Unie. Jedinou věcí, kterou tyto statistiky mohou prokázat, je v každém případě to, že počet potenciálních uchazečů, kteří jsou negativně ovlivněni tím, že škála jazyků, které si lze vybrat jako druhý jazyk výběrových řízení, kterých se týkají napadená oznámení, je omezena na angličtinu, francouzštinu a němčinu, je menší než v případě, kdyby byl tento výběr omezen na jiné jazyky. Tato okolnost však nepostačuje k závěru, že předmětné omezení není diskriminační, jelikož případně omezený počet negativně dotčených osob nemůže v tomto ohledu představovat relevantní argument (viz bod 96 výše).
- 138 Tyto výsledky by mohly nanejvýš doložit přiměřenost dotyčného omezení, a to pokud by bylo prokázáno, že odpovídá zájmu služby. Komisi se ale právě splnění posledně uvedené podmínky nepodařilo prokázat.
- 139 Výše uvedené úvahy se vztahují i na důkazy, které Komise uplatňuje k prokázání toho, že když uchazeči výběrového řízení při výběru druhého jazyka nebyli omezováni, nejvíce si vybírali angličtinu, francouzštinu a němčinu. Okolnost, že počet uchazečů, kterým bylo znemožněno vybrat si jako druhý jazyk výběrového řízení jiný jazyk, je případně menší, neznamená, že tito uchazeči nebyli diskriminováni.
- 140 V duplice ve věci T-124/13 Komise zapáté tvrdí, že sbor vedoucích správních útvarů unijních orgánů provedl za účelem posouzení, zda lze angličtinu, francouzštinu a němčinu považovat za jazyky, které jsou mezi jazyky používanými v útvarech orgánů nejvíce zastoupeny, nezbytné analýzy. Komise dodává, že tento sbor konstatoval, že o obecném přístupu k používání jazyků ve výběrových řízeních pořádaných EPSO existuje shoda.
- 141 Komise předložila dopis předsedy zmíněného sboru ze dne 10. června 2013, ze kterého vyplývá, že sbor konstatoval, že vedoucí správních útvarů unijních orgánů schválili návrh obecného přístupu k používání jazyků ve výběrových řízeních pořádaných EPSO, s výjimkou výhrady vyjádřené zástupcem Soudního dvora, který prohlásil, že se nevyjádří. Komise rovněž předložila znění přístupu, kterého se týká této souhlas.
- 142 Tyto skutečnosti, které ostatně nastaly až po vydání napadených oznámení a po podání žalob, nemohou výše vyložené úvahy zpochybnit. V přístupu schváleném sborem vedoucích útvarů není oproti výše analyzovanému skutkovému stavu uvedena žádná nová skutková okolnost. Sama Komise totiž tvrdí, že údaje, kterými se vedoucí správních útvarů zabývali, „se do značné míry shodují“ s údaji, které Komise předložila v příloze své žalobní odpovědi. Z výše uvedených důvodů přitom tyto údaje nemohou odůvodnit tvrzení týkající se používání jazyků v rámci unijních orgánů, která jsou uvedena v odůvodnění napadených oznámení nebo která Komise zmiňuje ve svých písemných vyjádřeních. Skutečnost, že vedoucí správních útvarů unijních orgánů – s výjimkou zástupce Soudního dvora, který se nevyjádřil – dospěli k odlišnému závěru, je irelevantní.
- 143 A nakonec zašesté Komise tvrdí, že omezení výběru druhého jazyka, které je stanoveno v napadených oznámeních, je odůvodněno povahou zkoušek. Zejména fáze „hodnotícího centra“ vyžaduje za účelem jednotného hodnocení uchazečů a usnadnění jejich komunikace s ostatními účastníky výběrového řízení a s porotou, aby bylo zajištěno, že tyto zkoušky proběhnou v dorozumivacím jazyce.
- 144 Na tento argument postačuje odpovědět, že takové zdůvodnění předmětného omezení není uvedeno v odůvodnění napadených oznámení. Není přitom možné učinit závěr, že diskriminace na základě jazyka, která plyne z napadených oznámení, je odůvodněná na základě jiných důvodů než těch, které jsou v těchto oznámeních uvedeny. Tento argument proto musí být rovněž zamítnut.

- 145 Je tudíž třeba uzavřít, že ze všech výše uvedených důvodů se skutečnost, že si uchazeči výběrových řízení, kterých se týkají napadená oznámení, mohli na základě těchto oznámení vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny a němčiny, nejeví ani jako objektivně odůvodněná, ani jako přiměřená sledovanému cíli, kterým je podle Komise přijetí úředníků a jiných zaměstnanců, kteří budou schopni se okamžitě zapojit do pracovního procesu.
- 146 Zásadu takového omezení totiž nestačí obhajovat poukazem na velký počet jazyků, které jsou v článku 1 nařízení č. 1 uznány jako úřední a pracovní jazyky Unie, a na skutečnost – která z toho vyplývá – že jako jazyky interní komunikace nebo „dorozumívací jazyky“ je nutno vybrat omezený počet jazyků, ba dokonce pouze jeden jazyk. Výběr jednoho či více konkrétních jazyků s tím, že všechny ostatní jazyky jsou vyloučeny, je třeba objektivně zdůvodnit.
- 147 A právě to ani EPSO – autor napadených oznámení – ani Komise – žalovaná v řízení před Tribunálem – neučinily. Žádná skutečnost v údajích předložených Komisí neprokazuje, že by nově přijatý úředník, který by měl uspokojivou znalost angličtiny, francouzštiny nebo němčiny, byl schopen se okamžitě zapojit do pracovního procesu, zatímco uchazeč, který by měl přinejmenším uspokojivou znalost dvou jiných úředních jazyků, by tohoto schopen nebyl.
- 148 Je tudíž třeba vyhovět třetímu a sedmému žalobnímu důvodu, které vznesla Italská republika ve věci T-124/13, jakož i druhému žalobnímu důvodu, který uplatnilo Španělské království ve věci T-191/13, a – aniž by bylo nutné posoudit ostatní dosud nepřezkoumané žalobní důvody – zrušit napadená oznámení také v rozsahu, v němž stanoví, že si uchazeči mohou vybrat druhý jazyk pouze z angličtiny, francouzštiny a němčiny.
- 149 S ohledem na tento závěr mimoto není nezbytné vyjádřit se k tomu, že Španělské království zpochybnilo ve věci T-191/13 legalitu používání druhého jazyka, který si vybrali jednotliví uchazeči výběrového řízení, jehož se týká oznámení EPSO/AD/248/13, z angličtiny, francouzštiny a němčiny, při některých zkouškách v poslední fázi tohoto výběrového řízení.
- 150 Závěr, podle něhož je předmětné oznámení o výběrovém řízení protiprávní vzhledem k tomu, že omezuje výběr druhého jazyka ze strany uchazečů, nutně vede k závěru o protiprávnosti omezení škály jazyků, které lze použít při některých zkouškách v poslední fázi výběrového řízení, takže za okolností projednávaného případu je přezkum legality tohoto třetího aspektu oznámení EPSO/AD/248/13, který napadá Španělské království, bezpředmětný.
- 151 Nakonec je třeba podotknout, že po vyslechnutí účastníků řízení na jednání ve věci T-124/13, kteří v tomto ohledu nevznesli žádné námitky, má Tribunál za to, že není na místě zpochybňovat výsledky výběrových řízení, jichž se týkají napadená oznámení (v tomto smyslu viz rozsudky Itálie v. Komise, bod 26 výše, EU:C:2012:752, bod 103, a ze dne 16. října 2013, Itálie v. Komise, T-248/10, EU:T:2013:534, body 45 až 51).

K nákladům řízení

- 152 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise neměla ve věci úspěch a Italská republika a Španělské království požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Italskou republikou ve věci T-124/13 a náklady řízení vynaložené Španělským královstvím ve věci T-191/13.
- 153 Španělské království, vedlejší účastník řízení ve věci T-124/13, ponese podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu vlastní náklady řízení související s tímto vedlejším účastenstvím.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Věci T-124/13 a T-191/13 se spojují pro účely rozsudku.**
- 2) **Oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/125/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oborech audit, účetnictví a finance a ekonomie a statistika, oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AST/126/12 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici asistent v oblastech biologie, vědy o živé přírodě a zdravotní vědy, chemie, fyziky a vědy o materiálech, jaderného výzkumu, stavebního a strojního inženýrství a elektrotechnického a elektronického inženýrství, jakož i oznámení o otevřeném výběrovém řízení EPSO/AD/248/13 pro sestavení rezervního seznamu uchazečů na pozici administrátor (AD 6) v oblastech bezpečnosti budov a stavebního inženýrství pro speciální stavební techniky se zrušují.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Italskou republikou ve věci T-124/13 a náklady řízení vynaložené Španělským královstvím ve věci T-191/13.**
- 4) **Španělské království ponese vlastní náklady řízení související s jeho vedlejším účastenstvím ve věci T-124/13.**

Gratsias

Kančeva

Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. září 2015.

Podpisy.